

Tre nye Biser.

Hebersvendvisen.

I Pulken jeg haver et hemmeligt Luffe,
Der gjemmer saa mangen en kostelig Skat;
Det er til Grindring fra alle de smukke,
Elffværdige Piger, som mig har forladt.
Det er et Slags Skatkammer, som du maasse
Kan have beshynderlig godt af ai se. Trallala.

Det Skribetøi her har min kjære Veninde,
Augusta, mig skæntet til Julepresent;
Det staar mig saa tydelig endnu i Minde,
Jeg brugte det første og eneste Gang
Det selvsamme Nytaar, da Svaret jeg skrev
Paa lille Augustas Opsigelsesbrev.

Det Tørklæde med de broderede Ender
Den skønne Marie en Aften mig gav.
Jeg fik det med Spøg, men med Sorg jeg beskender,
Jeg engang for alle fik Nytte deraf;
Jeg tørred saamæn mine Dine derpaa,
Imens jeg i Løitnantens Favn hende saa.

Den Ring mig om Laura saa tydelig minder,
Et Evighedsminde, betragt den engang:
En Slange, som rundt i en Cirkel sig svinger,
O Evighed! du var blot tre Uger lang;
Men nu kan jeg godt Symbolikken forstaa.
Hun vidste bestandig at suo sig den Smaa.

Her er Portræt af den nydige Jette,
Se dog hvilde Dine, ja se hvilken Mund;
Det skæntte hun mig, den nydige Brunette,
Straks efter Forlovelsens salige Stund.
Det ligner graangivelg, tvil om du vil,
Grosserereren har Originalen dertil.

Her har jeg en Lok til Grindring om Stine,
Jeg klipped' den selv af det mørkbrune Haar,
Imedens hun skændte med truende Mine,
Og hvorfor hun skændte, jeg først nu forstaaer;

Thi, dersom hver Elsker en lignende tog,
De mørktbrune Lokker ei længe forsløg.

Se her er fra Anna en Pakke med Breve,
Den brænder endnu i min Haand som en Glød;
Der sværger hun paa, at for mig hun vil leve,
Ja, mig vil hun elske i Liv og i Død.
Det selvsamme Løfte forleden jeg saa,
Kun stod der en Andens Adresse derpaa.

Og her er en Pakke med lignende Sager
Fra Dina og Stina og Fina og fler';
Jeg haver vel Grund til at sørge og klage?
Dog klager jeg ikke, o nei! som I ser.
Men jeg, som bestandig var Pigernes Ven,
Dog nu ta'r det Tid, før jeg tror dem igjen. Trallala.

Krobertens Klage sang.

Vakkus! Gud, paa dig jeg haaber,
Hjælp mig i min store Nød;
Lader du Good Templar raade,
Bli'r jeg snart foruden Brød.
De med Grumhed mod mig fare,
Søge pine mig ihjel.
Naar jeg raaber, ingen svarer,
Ingen i min Nød ta'r Del.

Mine bedste Kunder tages
Uden Staan til deres Trop,
Og min Kasse jevnt forsvages,
Tænk dig, hvilken Skam og Spot.
De blot søge vønne Struben
Til en Drik, som lædse kan,
Ta'r ei mer den lille Suppen,
Saasom før jeg til var vant.

Ole! naar du ha' en Stilling,
La' du den paa Dikken min,
Sig mig nu, hvad bedre Stilling
Har Good Templarn' bildt dig ind?
Du, som før med nøgne Kroppen
Var saa glad at komme her,

Nu har du fra Taa til Toppen
Gaaet dig nye, pene Klæ'r.

Kjære Ole! vend tilbage
I fra denne nøktre Hob —
Lad en liden Taar dig smage,
Ole! hør mit sidste Raab.
Huff de Vaand, som før os knytted,
Huff, hvormangt et velshldt Maal.
Kjære, til min Vøn du lytte:
Jeg dig stænke Velkomstsmaal.

Ei det nytter, hvor jeg beder, —
Ole ei som før kan bli, —
Mine Kunder han forleder,
Tænk dig slikt Foræderi!
Maas af slikt ei Hjertet røres
I hver ærlig Kroberts Sjæl?
Nadlyst, Søn og alt forskræet,
Al! jeg græmmes maa ihjel.

Al! af fordums gyldne Tiber
Har jeg Mindet blot igjen.
Før blev Kroberterne rige,
Nu det nedad gaar alt jevnt;
Thi Good Templarne vil vende
Op og ned paa alle Ting, —
Vakkus! lad dig ei forblænde,
Søg du drag dem til mig ind.

Alle mine Rum staar øde,
Og paa Dikken — intet Søl,
Hylberne staar fuld af Grøde:
Vin og Aquavit og Ol.
Selv jeg staar i Dør'n og skriger:
Kom! men ingen ta'r en Taar.
Fra min Dør hver Sjæl bortviger,
Ejkont den altid aaben staar.

Magt og Merg er fra mig tagen,
Jeg en Stygge er mod før,
Da jeg stod med runde Maben
Og saa breddent i min Dør.
Disse nøktre Nihilister
Ler saa godt ubi sit Stjæg,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
.mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200

Naar tilfsbt jeg Brødet mister
Dg mit Skilt maa ta' fra Bæg.

Tid og Arbeid' de ei spare
For at komme mig tillids,
De med Haanord mod mig fare
Snart i Tale, snart i Skrift.
Men, o stop! jeg fik en Tanke —
Den, som lever, foar vel se,
Om bort Bolag ned skal ramle
Eller I, Good-Templare.

Thi jeg tager ei Retrættens,
Sent I bringe mig til Fald.
Ei er udskjænt sidste Skrættens,
Derfor ei I juble skal;
Endnu er ei sluttet Dansen,
Jeg med eder stride vil!
End jeg sybe vil Pokalen,
For min Krodør laases til.

Afskedslied.

Abjø, min søde Pige, nu maa jeg reise bort,
Lob aldrig mig at svige, saa falder Tiden fort.
Men du maa ikke sørge, vær kun ved freidigt Mod;
Jeg hjem vil snart komme, hvis Lykken er mig god.

Jeg staar paa Reisen færdig, men Lykken skaar til Gud,
Dg hvis du er mig værdig, du blive skal min Brud,
Naar jeg tilbage kommer fornøiet, fro og glad.
Abjø, min kjære Pige, nu maa vi skilles ad.

Kom, vil du med mig følge til Stranden, til min Baad,
Den ghynger let paa Bølgen, — o Kjære, stands din Graad, —
Der skal du se paa Boven den stolte Brig, hvori
Jeg agter med at seile; dens Navn er „Harmoni“.

Jeg har ei mer at sige dig nu, min kjære Ven,
Lob aldrig mig at svige. — Jeg kommer snart igjen.
Med Smerte maa jeg byde dig Haanden til Farvel;
Mit Hjerte har du altid. Abjø, Abjø, Farvel!